

SIGNALER

Medlemsblad for Rolf Jacobsens Venner | **2•2017**

50 ÅR ETTER
Dikt i utvalg

Side 6

NILS A. RØHNE
En poetisk
vandring

Side 12

**ROLF
JACOBSENS
VENNER**

ROLF JACOBSENS VENNER

Skappels gate 2
2317 Hamar

rolf-jacobsen.no

Styret:

Gunnar Brox Haugen (leder)
Hanne Lillebo (nestleder)
Jan Erik Haug (kasserer)
Tore Stenersen (sekretær)
Anne Lillevold Jacobsen (styremedlem)
Cecilie Werner Erichsen (varamedlem)
Maria Hjaltadottir (varamedlem)

SIGNALER

Redaksjonen:

Gunnar Brox Haugen
Hanne Lillebo
Tore Stenersen

Design: Tweed
Trykk: Printex
Opplag: 300

Redaksjonen takker de som har bidratt
til dette nummeret av *Signal*.

Stoff til neste nummer må være sendt
redaksjonen innen 1. februar:
post@rolf-jacobsen.no

Logoen til Rolf Jacobsens Venner er basert
på Tom Gundersens tresnitt fra 1994.

INNHold

- 3 Lederen har ordet
- 4 Mitt Rolf Jacobsen-dikt:
Trond Tendø Jacobsen velger «Til deg»
- 6 Einar Økland: «Sangen under en sten»
- 8 Einar Økland: Tilbakemelding
- 10 Rolf Jacobsen: Varefakta
- 12 Nils A. Røhne: En poetisk vandring
– fra Hans Børli via Sven-Ingvars til
Rolf Jacobsen
- 17 Notiser
- 18 Festivalnytt
- 19 Salg av bøker

Følg Rolf Jacobsens Venner på **facebook!**

LEDEREN HAR ORDET

Ved åpningen av et Skjervheim-seminar på Stalheim Hotell, i september 2000, siterte Georg Johannesen et dikt av Gunnar Ekelöf fra 1951 for han fortsatte: «... en slik dikter har ikke vi. Den første påstand fra min side her er at Norge er en for liten drivverdig enhet til å ha en egen kanon, det må være en nordisk kanon. Vi trenger islendinger, svensker og dansker. Det har vi alltid gjort.» Johannesens påstand er spennende, de store nordiske diktere er vel alle påvirket av hverandre og har gjensidig beriket hverandre.

For tiden leser jeg Asbjørn Aarnes' bok *Lyset i nord – et Snorres-album* som kom for snaut ti år siden. Der viser Aarnes at Snorres poetikk (*Den yngre Edda*), gjennom sveitseren Paul-Henri Mallets oversettelse fra 1756, er en forløper og inspirasjonskilde for romantikken. Aarnes hevder at «Snorres verk kan betraktes som en av hjørnesteinene under moderne vestlig bokkultur, på linje med de to andre hovedkilder: Det gamle testamentet, som ble kalt jødernes nasjonalepos, og Homers verk som ble innledningen til den gresk-romerske antikkens litteratur».

Rolf Jacobsen ble inspirert av andre nordiske forfattere som Harry Martinson, Artur Lundkvist, Johannes V. Jensen og svensk-amerikanske Carl Sandburg. Ellers har Jacobsen ved flere anledninger sagt at han lot seg inspirere av den eldre Edda-diktningen og dens korthugne form og rike billedspråk. Det er derfor lange linjer å finne i Jacobsens forfatterskap.

Vi har også et større perspektiv enn bare den norske lyrikken for vår nordiske poesifestival her på Hamar – Rolf Jacobsen-dagene. Sett av datoene 8.–11. mars 2018, festivalprogrammet vil snart være tilgjengelig via poesifestivalens hjemmeside. Vi gleder oss veldig til Göran Sonnevi kommer!

Trond Tendø Jacobsen har valgt sitt Rolf Jacobsen-dikt til dette nummeret, og det er interessant lesning. Einar Øklands anmeldelse av *Dikt i utvalg* fra 1967 er som vanlig skarpt og fornøydlig skrevet. Det er også fascinerende å lese hans nyskrevne omtale av den samme bokmeldingen.

I 1977 utga Den norske Bokklubben et utvalg dikt som Rolf Jacobsen selv hadde vært redaktør for. Dikteren har vært i det brukervennlige hjørnet og skrevet et forord i form av en «Varefakta (med henblikk til leseren og forbrukerombudsmannen)». Boka kom i et opplag på hele 8 000 eksemplarer.

Stange-ordføreren Nils Amund Røhne gjorde sin poetiske vandring fra Hans Børli via Sven-Ingvars til Rolf Jacobsen på venneforeningens årlige bakgårdsfest hos Tante Gerda i august. Hva er vel mer passende enn å trykke Røhnes hyllest til poesien, sanglyrikken og ikke minst Børli nå ved innledningen til Børli 100-årsjubileum i 2018. Jacobsen skulle bli Børli 100-årsjubileum i forbindelse med debuten med *Tyrielden* i 1945, og han fulgte Børli 100-årsjubileum med stor interesse. Poesifestivalen i samarbeid med venneforeningen vil for øvrig gi sin hyllest ikke bare til Børli, men også 100-årsjubileanten Vidar Sandbeck i Hamar Teater 11. mars.

Vi ønsker alle våre lesere en god forjultid – og gjerne med poesi!

GUNNAR BROX HAUGEN

Utfordringen om å velge et dikt av Rolf Jacobsen, gikk denne gang til Rolf Jacobsens eldste sønn, Trond Tendø Jacobsen. Han er i dag pensjonist etter å ha hatt et langt yrkesliv som journalist. I 2007 utga han *Kjente jeg deg? En bok om Rolf Jacobsen*.

Flere diktvalg kan leses på venneforeningens nettsider: rolf-jacobsen.no

Trond Tendø Jacobsen velger dikt

Da jeg var yngre, var det ikke min fars dikt jeg søkte til. Rolf var først og fremst far, ikke dikter. Oscar Wilde, Pablo Neruda, Edgar Allan Poe, Edith Södergran, til og med Johan Ludvig Runeberg var av de jeg oftest søkte til. Kanskje var det et underbevisst ønske om ikke å miste far til rollen som dikter, kanskje en form for sjalusi?

Men gradvis ble diktene hans viktigere og viktigere for meg. Jeg var godt voksen før jeg ble fortrolig med å ha en far som var en anerkjent dikter, og fortrolig med diktene. I dag er det underlig å tenke på. Når jeg nå er bedt om å velge ett dikt, er det vanskelig, hvilket skal jeg velge? Den første tanken var at det måtte bli «Til Jorden (med vennlig hilsen)», som jeg ser som hans viktigste dikt. Kanskje jeg heller skulle velge «Pusteøvelse» eller «Broenes skjønnhet»? Eller et av diktene jeg selv har en liten rolle i: «Symaskinen», «Jevnt i 80», «Gutteprofil»? I Rolfs etterlatte papirer var det flere dusin utkast til et dikt han kalte «Min eldste sønn». Jeg kunne følge utviklingen av det gjennom flere år og i utallige varianter, før det ble lagt vekk, men ikke helt. Flere av formuleringene han jobbet med her, fant jeg igjen i «Gutteprofil». Jeg kunne også ha valgt «Plutselig. I desember»

eller «Rom 301», sterke dikt, som fortsatt slår som en knyttneve.

Nei, ingen av disse.

Det diktet jeg velger er «Til deg», fra samlingen *Tenk på noe annet*, fra 1979. Dette er det første offentlige kjærlighetsdiktet Rolf skrev til sin kjære Petra. Vakkert og varmt, og langt mer personlig enn alt han tidligere hadde skrevet. Rolf hadde distanse, var analytisk, han var seeren, han var jernbanedikteren. Ordet stjerne er det ordet som forekommer oftest i hans dikt, er det hevdet.

Og så kom «Til deg»! Hvordan kunne det skje? Det er i nær slekt med og et forvarsel til de siste diktene i *Nattåpent*, der han i et vakkert og sterkt knippe dikt bretter ut sin sorg over å ha mistet sin kjære Petra, umistelige Petra.

«Til deg» kom til som en følge av at han selv hadde vært nær døden. Under et opphold i Ungarn i 1978 pådro han seg en meget alvorlig blodforgiftning. Han ble syk i Budapest, det tok tid før han var sterk nok til å reise hjem. Likblek og totalt utslitt ankom han Hamar stasjon, jeg fikk sjokk da jeg så han. Turen gikk rett til sykehuset, der han ble i flere dager. Slik som tapet av Petra fire år senere, førte også dette til et uvanlig vakkert dikt, et sterkt kjærlighetsdikt.

Til deg

Tiden går (hva skal den ellers ta seg til).
En dag hører du den banke på døren din.
Den har banket på hos oss,
men jeg lukket ikke opp.
Ikke dennegang.

Vet du,
jeg har ofte stått og sett litt på deg,
sånn om morgenen foran speilet der
når du kjemmer håret ditt, det
knitrer i det, som i sne i påskefjellet
og du bøyer deg litt frem (jeg ser det godt)
– er det kommet en rynke til?
– Det er det ikke. For meg
er du ung.
Det er sevj i deg, skog. Et tre

og med fugler i. De synger enda.
Kanskje litt lavt i høst, men likevel.
– Ikke en dag uten en latter i strupen,
eller det sakte streifet av en hånd.

En gang
må jeg holde den enda fastere,
for du vet, vi skal ut og reise snart,
og ikke med samme båt.
Noen har banket på døren vår, men gått igjen.
Dette
er visst det eneste vi aldri
har villet snakke om.

«Sangen under en sten»

Verdien av å feire runde årstall kan med fordel diskuteres. Men det at Gyldendal i anledning lyrikeren Rolf Jacobsens 60-års dag i dag sender ut et utvalg av hans syv diktsamlinger er avgjort et gode.

Det er 34 år siden Jacobsen debuterte. Fra første stund stod han fram som en særegen og talentfull dikter, som i såvel tonefall som billedspråk representerte noe nytt. Siden har hans bøker styrket det inntrykket.

Her var en som skrev om «Telefonkablenes nervefibre. Gassledningenes hule blodårer. Kloakker.» Dikt med titler som «Industri-distrikt» og «Jernbaneland». En tidsbevisst dikter, en J.V. Jensens åndelige slektning, sterk, sikker, original. Man skulle ha ventet at han ville bli imitert og beundret. Merkelig nok ble det bare med beundringen. Så vidt jeg kan se er det ingen norske lyrikere som direkte har latt seg belære eller påvirke av Rolf Jacobsen. Ikke fordi jeg ikke tror noen har forsøkt, men snarere fordi det har vært så vanskelig å avlure ham «knepe». Først i etterkrigsårene kan man spore likhetstrekk i andre lyrikeres produksjon (f. eks. Harald Sverdrup og Arnold Eidslott). Men disse kan jo ha kommet fram til sine sluttresultater uten å ha gått omveien om Jacobsen.

At det i dag rett hyppig ses dikt som kan likne på Jacobsens, kunne man kanskje være fristet til å se som uttrykk for at han var «forut for sin tid». Men det er bare det kinkige, at han jo var midt oppi *nåtiden* den gang, så den tanken holder ikke. Hans senere dikt kan dessuten virke litt gammelmodige; kanskje fordi han ikke har skiftet form – mens tiden jo har det. Rolf Jacobsens to siste diktsamlinger er ikke påfallende moderne eller annerledes. Kun ved å virke ekte, originalt formulert og

preget av sans for stil og kvalitet utmerker de senere diktene seg.

Annerledes i 30-årene. Det spesielle for Jacobsens dikt var et fravær av selvopptatthet. Han uttrykte ikke *seg*, slik han heller ikke gjør det i dag. Den romantiske interesse for idealer eller egen libido stod ham fjern. Det var en jeg-løs poesi, i pakt med den tid hvor upersonlige krefter styrer samfunn og individuell levemåte. Jacobsens uformulerte syn på menneskeliv, teknikk, landskap, geografi, flora og fauna er at alt er *natur*. Han ser på kjærlighet, hat, maskindur, arbeid og årets vekslinger som et spill, en autonom prosess, dels styrt av indre mystiske lover og regler, dels av tilfeldigheter. Han uttrykker ikke hva han føler og tenker omkring dette. Han presenterer det og ser på det. *Tingene* uttrykker seg gjennom ham. Det viktigste er vel å si at han animerer universet, han gir det selvstendig ånd og liv. Ved dette oppnår han å inngi både seg selv og leserne en sterk følelse av å være i en fremmed, ukjent verden, en slags eventyrland. Det legger et skjær av barnslig undring over hans fortellermåte, som virker helt frisk og befriende.

Men bak ordene sporer vi selvsagt dikteren. En dikter som er forelsket i tingene, det være seg en kullbit, en gravemaskin eller en butikk. En som gir tingene *liv* og legger for dagen en radikal *aksepterende* holdning overfor byen og teknikken, dvs. overfor sin samtid. Det gjengse den gang (som nå?) var jo enten eksaltert naturelsk eller sosial agitasjon.

Forresten. Ikke bare akseptering. Jacobsen var alt den gang en dikter som elsket livet, drømmen, trærne, dyrene, og som så at dette stod i fare. Når han skriver om hengivelsen

i å kjøre med «Nitti kilometer» er det med bevissthet om at «– – bak deg brenner / en drøm til aske – med røde flammer – –.» Hans godtakelse av de moderne tider er ikke problemløse. Så velger han å anta en lett smilende ironisk tone overfor alle tings overflate, som om han vil si at menneskene er jo så små og latterlige osv. Men under denne overflate er han fasinert, bergtatt av alt. Av plantene, stedene, tingene – og det mennesket foretar seg. Han har funnet et annet liv.

Denne motsetning preger hele hans diktning, selv om den i senere år kommer sjeldnere fram. (Han hengir seg riktignok til direkte sosialt engasjement i blant.) Kjærligheten til det hemmelige liv, den stillestående magi i person- og stedsnavn (mer også i selve det ordløse i en stemning eller atmosfære) har fått sterkere kraft. Resignasjon utad, fordypelse innad? I titteldiktet til den siste samlingen, *Stillheten etterpå* – – –, heter det blant annet:

det er ikke flere ord,
fra nu av skal alt tale
med stemmene til sten og trær.

Som program for oss andre er det lite oppbyggelig. Men vi aner en *persons* kamp i – ordene.

Karakteristikken «modernist» kan være en forbannelse, og har vært det for Jacobsen. Ikke hva anerkjennelse angår, der har han for lengst fått sin del (ikke bare er han kommet inn i lesebøker og litteraturhistorier, han er også hyppig å se i antologier, således er han Norges eneste representant i Enzensbergers *Museum der modernen Poesie*), men med hensyn til opplag og det å være *lest*. Hans bøker har jo vist seg å være nesten uselgelige. (Eksempel: For to uker siden stod *Fjerntog* vakkert utstilt til salg i en velrenommert sentrumsbokhandel i Oslo. Pris kr. 1,–! Så ble den da endelig solgt.) Sammenliknet med hva som ellers selges av lyrikk skulle man tro et stort publikum ville melde seg. En eventyrlig og barnlig naiv poesi som denne. I et avslappet, nesten slentrende og likegyldig (men farlig presis) språk skapes et eget univers hvor menneskene er små og hvor stedsnavn alle er magnetiske poler, mens

jorden seiler støvlett gjennom verdensrommet og en lykestolpe står stedbunden og lengter hjem og en snegle vandrer på et kyss. Vel er det flaut for et større publikum å oppdage at det liker en tredve år gammel modernistisk poesi, men den pillen skulle vært fort gjort å svelge.

Utvelgerne Asbjørn Aarnes og Emil Boysson har utvilsomt fått med det beste. Mellom 15 og 24 dikt er tatt med fra hver samling. Eventuelle innvendinger måtte i så fall gå på utelatelsene. F. eks. burde titteldiktet fra *Vrimmel* vært med, likeså diktene «Vintervåren» og «Korn» fra samme samling. Men på den annen side har utvelgerne hatt sans for å plukke mest fra samlingen *Hemmelig liv*, som avgjort er Jacobsens beste.

Boken er vakker. Men litt malplassert er det vel å sette et høstrødt rogneblad på hvit bunn på omslaget. Skal det bety at Jacobsen har nådd sin kunstneriske høst, eller at diktene hans henger høyt og er sure? Begge deler er like feilaktig. At de heller henger lavt og er søte er en annen sak.

Den fornuftige leser skulle av dette forstå at han har en eneste ting å gjøre: Sikre seg Rolf Jacobsens utvalgte dikt og gå i hi med den – mens det ennå er noe igjen av vinteren.

Tilbakemelding

Truleg er det langt vanlegare med gjenbruk av dikt-tekstlar enn av bokmeldingar. For meg er det i alle høve første gong eg opplever at nokon ønskjer sjå på trykk ei bokmelding eg skreiv for 50 år sidan. Eg blei både overraska og forviten: Kva mon kan eg ha skrive der? Sjølv har eg ved fleire høve trykt oppatt i bøkene mine artiklar o.l. eg har skrive for ulike tidskrift eller aviser. Men aldri bokmeldingar. Det er ei utelating eg jamvel har brisla meg med. Nå har eg lese meldinga. Med såkalla friske augo? Jo. Men også nei. For eit lite mylder av nye erindringar kribla fram og blanda seg inn.

Dei første tekstane av Rolf Jacobsen nådde fram til denne bokmeldaren i 1959. Dei stod då i ei lærebok i norsk for gymnasiastar og gjekk til hovudet på 19-åringen, som i dei neste to åra var komen til Oslo, hadde skaffa seg alle tilgjengelege diktbøker av Jacobsen og nå sjølv skreiv sine eigne Jacobsen-dikt. Heftige dikt. «Henførte» kunne ein ha kalla dei. Til all lukke var dei ubrukelege. Det var ei rekkje kontante og fāmælte refusjonar prov på. Dette tok minst to år. Men respekten for Jacobsen stod seg godt. Eg bar den som ein indre løyndom. Merkverdig nok møtte eg ingen andre som hadde det på same vis den gong. I dag står det klart for meg at ingenting – tankar, observasjonar, kjensler, fysiske fenomen – er sentimentalt. Ikkje for vi fortel det – til andre eller oss sjølve. Då kan det bli sentimentalt. Tilgjort, utruverdig, sjølvherleg, sjølvbedragerisk. Og det var dette som skjedde når eg skreiv som Jacobsen: Det blei sentimentalt. Eg mangla hans truverdige talestil. Å bruke hans talestil når eg ikkje var han, det var ikkje truverdig. Ein kan ta seg

til så mang ein uttrykksmåte når ein skriv dikt, men om ein har fridom til alt, så gjeld likevel den bibelske ettertanken «men ikkje alt gagnar».

Våren 1967 var eg blitt spurd om å vere bokmeldar i avisa Verdens Gang. Eg var aldri i noko redaksjonsmøte, men fekk meldingseksemplara tilsende i posten. Eg hadde stykkpris-avtale: For kvar melding fekk eg kr 150, og det var heilt opp til meg om eg ville melde boka eller la vere. Sidan eg ikkje hadde råd til å unnvere eit einaste honorar, melde eg kvar einaste bok VG sende meg. Nynorsk fekk eg berre lov å nytte når eg melde nynorske bøker, noko eg ikkje var klar over før eg fekk ein skriftleg korreks. Viktige bøker, som skulle ha melding på utgjevingdagen, kom på døra med eigen «budbil». Om eg då sa nei, måtte VG finne seg ein annan meldar. I dag minnest eg at Mykle og Bjørneboe kom til meg på denne måten. Jacobsen gjorde det ikkje. Eg budde på Grorud, eit par mil frå Oslo i ei høgblokk på 11 etasjar. Vår to-roms leilighet var vår første. Alle eg møtte ikring meg var norske innvandrarar som eg. Eg hadde vore jobblaus freelansar i mine første tre månader og vore gift i fire år og venta dagleg mitt og vårt første barn, då Jacobsens bok kom. (Barnet kom nokre veker etter Jacobsens bok. Og eg er framleis heimeverande freelansar.) Jacobsen sjølv hadde eg aldri møtt, knapt høyrte andre snakke om. Likevel var han som ein gammal kjenning, for han snakka jo til meg og med meg og om meg i tekstene sine. For meg var han ei røyst frå røynda. Eg hadde sjølv vore ein maur som sysla med mi barnål i dekkavtrykket etter «det store K i Kelly» i diktet hans.

Nå i ettertid ser eg at eg teier heilt om andre – nyare og eldre – poetiske lese- og uttrykksmåtar eg var opptatt av den gong i 1967. Dei kunne godt vore nemnde i meldinga. Eg fann det merkverdig at utveljarane ikkje skreiv ei innleiing eller eit etterord i boka. Dette var eg for taktfull til å etterlyse. Om det var utveljarane sjølve eller utgjevaren Gyldendal som hadde tatt initiativet til boka, undrast eg på. Men eg ville ikkje belaste Jacobsen med eventuelle kremt som kunne forkludre mottakinga av boka.

Langt seinare i livet møtte eg stundom Jacobsen og drøste fritt og vennleg med

han – og med Petra, kona hans! – om så mangt. Men sjølv sagt snakka vi ikkje om bokmeldingar og denslags då. Hadde eg kunna spurt han om noko i dag, ville eg vore litt egosentrisk og forhøyrte meg: Kor mange andre på min alder var det, den gong i 1967, som melde dine «dikt i utvalg»? For dersom vi var fleire unge som gjorde dette, så visste vi ikkje om kvarandre. – Her kan eg ikkje unngå å høyre den gjengse klokingen som sukkar sentimentalt: «Nei, kva visste vi den gong!» Heldigvis veit eg også kva Rolf Jacobsen kunne eller ville ha skrive om han hadde høyrte noko slikt: «Noe visste vi alltid.»

FOTO: TOVE K. BREISTEIN

EINAR ØKLAND, fra Valevåg i Sveio, er psykolog, forfatter og kritiker. Han debuterte som lyriker med diktsamlinga *Ein gul dag* i 1963, og har en omfattende litterær produksjon som både stilistisk og sjangermessig berer seg ut i alle retninger. Særlig humor, ironi og språklige eksperimenter preger forfatterskapet. Økland har vært en av de store fornyerne av moderne norsk barnelitteratur, og han har med diktsamlingene sine skapt nye språklige rom for poesi i opposisjon mot romantisk sentrallyrikk. Tildelt blant annet Aschehougprisen, Doblougprisen og Gyldendalprisen. Nyeste utgivelser: diktsamlinga *Sykling i søvne, eller dårens trompet* (2015) og *Norwegen, schönes Land! Tyskprodusert fredspropaganda i krigens Norge, 1940–1945* (1917).

Varefakta

(med henblikk til leseren og forbrukerombudsmannen)

Diktene i dette utvalg er blitt til gjennom en så lang årrekke at forfatteren har måttet forsyne enkelte av dem med årstall i marginen. Det viser til det år diktet ble skrevet, ikke til når samlingen kom ut. Han har heller ikke holdt seg strengt til kronologien, men hopper litt frem og tilbake. Diktene i en samling skal som kjent «stå til hverandre» som det heter i blomsterspråket. Og når han har vært innom så mange emner som her, har han måttet ty til en viss trafikkregulering.

De dikt han har valgt ut er ikke nødvendigvis de beste. Skjønt hva forstår vi ved «det beste»? Hva er et godt dikt? La oss heller si det sånn at mange av de dikt som fremdeles har en viss plass i forfatterens bevissthet, har han latt ligge. Det som er tatt med er ting som prøver å vise hva han står for. Forfatterens egen utvikling, sånn fra tid til tid, er noe en vanlig leser ikke er særlig opptatt av, og bør kunne overlates til litteraturforskere og psykologer.

Det han har tatt med i denne bok er ting forfatteren håper vil kunne gi et slags helhetsbilde – observasjoner, registrert av hans egne noe svake og forundrede netthinner fra den tidsepoke som er blitt ham tildelt. Han forsøker, sier han, å få sine lesere til å se tingene i en litt annen belysning, slik de kanskje virkelig er, bakom hverdagslivets trivialiteter.

Det bombardement som vi idag, her i vesten, utsettes for av inntrykk og påvirkninger har ført med seg at vi mere og

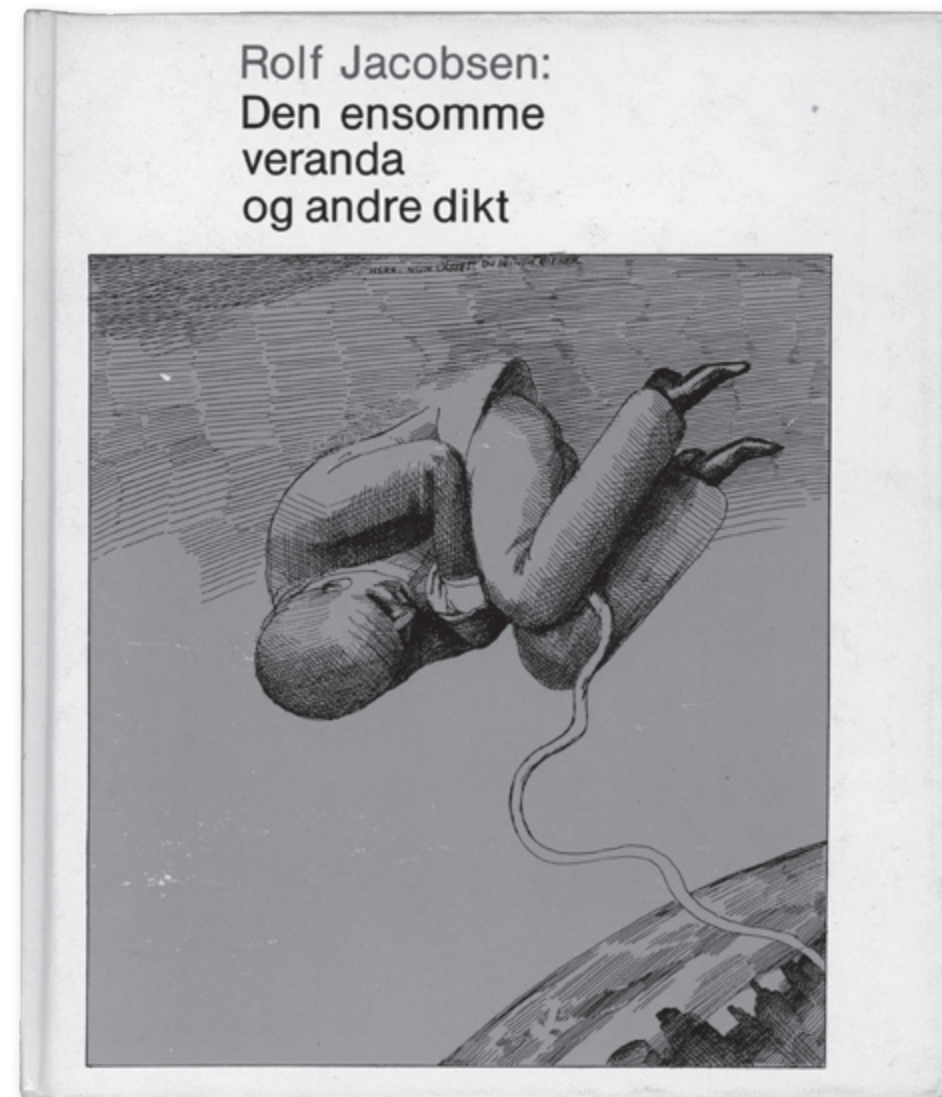
mere blir henvist til tidsbesparende tanke- og ordklisjéer, til ferdigsydd konfeksjon både av uttrykksformer og idéer. Han mener det er nødvendig at noen av og til prøver å si tingene på en litt uvant måte, vri og vende på ordene, kanskje snu dem med hodet ned og bena opp, så vi etterhvert kanskje kunne finne tilbake til det ordene står for, og til virkeligheten, slik den er.

Forfatteren hører til dem som ser på diktet som et slags språkets forlengede arm. En form for utvidelse av vårt daglige BLA-BLA, som jo ikke kan dekke allverden. Ikke en brøkdel av den. Diktet begynner, mener han, der hvor avisene slutter. Det forsøker å tøy linjene enda litt lenger ut. Som musikken, som maleriet, som matematikkens tegnspråk, prøver det å utvide vår erkjennelse, vår horisont og våre protester, til områder der hverdagens alfabeter ikke strekker til.

Trenger han å si noe mer? Diktene får få lov å snakke for seg selv. Det skulle ikke være nødvendig å leie dem i hånden, så skrøpelige bør de ikke være.

*Med hilsen
Forfatteren*

(Rolf Jacobsens forord til diktutvalget han selv lagde, *Den ensomme veranda og andre dikt*, utgitt av Den norske Bokklubben i 1977. Boken som er illustrert av Finn Graff, ble trykt i 8 000 eksemplarer.)

En poetisk vandring – fra Hans Børli via Sven-Ingvars til Rolf Jacobsen

Gunnar Brox Haugen ringte meg før påske og spurte om jeg kunne være med på et arrangement i regi av Rolf Jacobsens Venner og holde et innlegg om mitt forhold til Rolf Jacobsen og poesi. Jeg måtte tenke gjennom om jeg hadde et slikt forhold til poesi at jeg ville klare å formidle noe, komme med noen betraktninger som sto i forhold til den store lyriker som Rolf Jacobsen var. Og jeg konkluderte da raskt med det opplagte svar – nei!

Men etter å ha samtalt litt med Gunnar, kom jeg likevel fram til at jeg kunne dele noen tanker om poesi, om blant andre Rolf Jacobsen. Jeg kom på formuleringen til Odvar Nordli da han for noen år siden ble bedt om å holde et foredrag i en pensjonistforening. Han svarte: «Je har sluttet å holde foredrag, men jeg kan kanskje komme å tenkje litt høgt.» Det er vel det jeg også legger opp til.

Samtidig er det riktig som det står i invitasjonen til denne bakgårdsfesten, at det nok er Hans Børli som er den lyriker jeg mest kjenner og er veldig glad i. Et uttrykk for det er utgaven av Børlis samlede dikt som jeg har hjemme. Den henger nesten ikke sammen lenger. Men det betyr på ingen måte at ikke også Rolf Jacobsen er en lyriker jeg vet å sette pris på.

Da Gunnar ringte, lå tilfeldigvis et medlemshefte fra Børli-selskapet, *Tyristikka* 1/2017, foran meg på bordet. Det er et varsel om ei lita høytidsstund når *Tyristikka* ligger i postkassa. I akkurat dette heftet fikk vi eksempler på Børlis metadikt, dvs. dikt om å skrive dikt, som Børli skrev mange av.

Å SKRIVE DIKT

Nei da – det er ikke *vanskelig* å skrive dikt, det er umulig.
Tror du jeg ellers hadde holdt på med det i over 40 år?

Prøv bare, prøv
å sette vinger på en stein, prøv
å følge sporet etter en fugl
i lufta.

Forrige fredag var dattera mi førti år. Av en uforståelig grunn har hun bosatt seg på Hamar, og ikke i Stange, men ok. Det var overraskelsesselskap på Garage, her i Hamar. Deretter var det nachspiel på Gullkorn Ølbar. Da hun kom og hentet barna sine dagen etter, så sa hun: «Herregud, driver du med det også!!» Hun hadde sett en plakat utenfor Gullkorn om at jeg skulle hit til Tante Gerda på bakgårdsfest for å snakke om poesi.

«Er ikke poesi for deg Sven-Ingvars og dansebandtekster med musikk», tenkte hun kanskje ... Og jeg må innrømme at en fjern og svunnen ungdomstid på Festplassen i Vallset har satt sine spor. Jeg hører på «På dansefot» lørdagskvelden fra kl. 22.00, og merker at humøret stiger og dansefoten går, om ikke så raskt og spenstig som i tidligere år.

Og holder vi oss til Wikipedias definisjon av poesi, «Poesi er den formen av skjønnlitteratur som omfatter dikt og diktetekst, det vil si diktning i bundet form, særlig på vers», så er selvsagt også dette poesi.

Og det finnes fine overganger og sammen-

henger fra svensk visepop og Sven-Ingvars til lyrikk og poesi i en høyere divisjon, for å bruke et slikt uttrykk. Som det heter i et minnealbum om Sven-Erik Magnusson, *Det kommer från Hjärtat*: Da Sven-Erik Magnusson tonesatte «Anita» av Gustaf Fröding og ga ut ei plate med Fröding-tekster, *Sven-Ingvars i Fröding-land* (1971), ja, så trykket til og med finkulturen Fröding-plata til sitt hjerte. Fröding var svensk lyrikks «stilfornyer fremfor andre, både i ordvalg, klang, rytmikk og setningsbygning». Og som Rolf Jacobsen hadde også Fröding en periode som journalist, ikke i Kongsvinger Arbeiderblad, men i Karlstads-Tidningen.

Tilbake til Wikipedias definisjon av poesi. Denne definisjonen er selvsagt snever, ja, svært lite dekkende når vi snakker om Rolf Jacobsen og mange andre forfattere, ikke minst når vi tenker på forfattere som står i en modernistisk tradisjon. I Gyldendal Norsk Forlags bok *Rolf Jacobsen*, som ble gitt ut i forbindelse med hans bortgang, heter det: «Med denne lille boken har vi ønsket å gi vår *hommage* til den nå avdøde dikter, for alt han har betydd som nyskaper i det poetiske landskap.» Den første setningen i boka er: «For seksti år siden debuterte Rolf Jacobsen med diktsamlingen *Jord og jern*, og fremsto som modernismens fremste poet i norsk litteratur.»

Rolf Jacobsen var den som på 1930-tallet løftet fram modernismen, med frie vers og dristig billedbruk, uten fast rytme og rim. Og modernismen dekkes ikke på noen måte av definisjonen jeg refererte til ovenfor, fra Wikipedia.

Men Hans Børli var også modernist på sitt vis, og det kan han takke blant andre Rolf Jacobsen for. Det kommer fram i en artikkel i Dag og Tid 3. april 1997. Artikkelen er om Hans Børli og heter: «Når ein 'einfaldig romantikar' viser seg å vera modernist». Her kan vi lese:

Eit anna vanleg signalement ved modernismen er at den er knytt til urbanitet og teknologi. Eitt av Børlis litterære førebilete, Rolf Jacobsen, var ein urban poet som skriv om byen og teknikken. Då Børli besøkte redaktør Jacobsen i Kongsvinger Arbeiderblad med ein bunke dikt i ryggsekken, fekk han, i tillegg til gode råd, ei

diktsamling av den svensk-amerikanske dikteren Carl Sandburg. Sandburgs dikt om arbeidsfolk og deira kår i arbeidarane sitt språk, vart ei skjel-setjande oppleving for Børli. Medan Sandburg skreiv om industriarbeidaren, skreiv Børli om tømmerhoggaren med motorsaga. Det som er modernistisk med desse dikta, er motivområda: kvardagen, arbeidet og språket.

Børlis litterære forbilde, Rolf Jacobsen, har ikke skrevet mye om det å skrive dikt, metadikt, tror jeg, men han har sagt kloke ting om poesi og om det å dikte:

«Poesien bygger ytterst ute på en virkelighetsoppfatning der virkeligheten er en annen og noe mer og noe større enn vår daglige lille verden.»

Eller: «Å hamre ut et dikt er en slags gullsmedkunst.»

Der Jacobsen snakker om poesi som «gullsmedkunst», så sier Børli: «Poesi er sild og poteter, en halvliter øl med sakte sig av doggråper på glasset.» Eller han formulerte det som i diktet «Poesien» fra diktsamlingen *Siste dikt*, utgitt to år etter hans død i 1989:

– Poesien er harmonisk veltalenhet, sa Voltaire.
Ja – du må gå til de kanoniserte kloke hoder for å finne slikt gedigent tullprat.

Nei, Nei, Nei – poesien er *ikke* veltalenhet!
Den virkelige poesien – mer sjelden enn en fallende meteor – stinger deg i hjertet, rå, kaldt blåglødende som hestesko i herdingstroa fylt med saltlake, eller som grisehylet en snøstille vintermorgen sekundet før skuddet faller.

Mens jeg forberedte dette innlegget, ble jeg aldri helt ferdig med å bale med begrepet poesi. Det blir vi da heller aldri, tror jeg. Også i høst, da jeg overvar årets oppsetting av *Peer Gynt* på Gållå, streift tankene mine igjen innom begrepet poesi.

Hvorfor? Jo, fordi jeg i mange år hadde liggende en kassett i bilen – nå er både kassetten og kassettspilleren historie. Kassetten inneholdt et kåseri av Knut Wigert (1916–1906): *Av og om Henrik Ibsen*.

Her fortalte Wigert om samtidens mottagelse av det dramatiske diktet *Peer Gynt*. Wigert var innom det faktum at datidens representative kritikere sto til dels usikre og nølende overfor denne typen diktning som *Peer Gynt* representerte. Den estetiske dannelsen (estetikk = læren om det skønne og vakre i kunsten) som preget især ledende danske kritikere på 1860-tallet, var i liten grad tilpasset den skrivemåten Ibsen hadde utviklet.

En sentral dansk kritiker, Clemens Petersen, konkluderte i sin anmeldelse fra 1867 med at *Peer Gynt* «ikke er Poesi». Han begrunnet det med at dette dramaet «i Omsætningen fra Virkelighed til Konst halvt om halvt svigter baade Konstens og Virkelighedens Fordring». Ibsen ble opprørt over denne dommen, og han protesterte umiddelbart i brev til Bjørnstjerne Bjørnson 9. desember 1867: «*Min Bog er Poesi*; og er den det ikke, saa skal den blive det. Begrebet Poesi skal i vort Land, i Norge, komme og bøje sig efter Bogen. Der er intet stabilt i Begrebernes Verden; Skandinaverne i vort Aarhundrede er ikke Grækere.»

I fjerde akt av *Peer Gynt*, som starter på kysten av Marokko, har Peer slått seg opp til en rikmann, en verdensborger. Samtalene rundt måltidet dreier seg om filosofiske emner, om «åndsbetragtning» og «verdensborgerforpagtning». Her svarer Peer på spørsmålet fra Von Eberkopf om hvor han har hentet all sin visdom fra: «Og De har ingen tid studeret?»

Peer Gynt:

Jeg er, som jeg Dem før har sagt, en blot og bar autodidakt. Methodisk har jeg intet lært; men jeg har tænkt og spekuleret, og læst mig til en del af hvert. Jeg har begyndt i ældre alder; da ved De jo, lidt tungt det falder at pløje side opp og ned og tage ligt og uligt med.

Og senere konkluderer så Peer med:

Man skal ej læse for at sluge, men for at se, hvad man kan bruge –

Og kanskje mitt forhold til Rolf Jacobsen har vært litt slik at jeg har lest ham for «å se hva jeg kan bruke».

Første gang jeg leste et dikt av Rolf Jacobsen, tror jeg må ha vært i 35–36-årsalderen da jeg underviste i fagene historie og samfunnsfag i videregående skole. Og utgangspunktet var litt Gyntsk: «Man skal ej læse for at sluge, men for at se, hvad man kan bruke –». Det dreide seg om menneskerettigheter, om det vi den gang kalte den tredje verden, om solidaritet, kanskje om ikke «å være seg selv nok». Jeg husker jeg brukte diktet «Snu dere bort. – Tenk på noe annet!»:

– Snu dere bort. Tenk på noe annet.
Tenk på alt dere kan kjøpe. Tenk på bilen din.
Alt det som står i annonsene. Lekre saker.
Ikke stå der og se hitover hele tiden. Snu dere.

Tenk på noe annet, har vi sagt.

Ja, men så snu dere da. Se i butikkvinduen.
Svære greier. Siste nytt i alle bransjer.
Selskinnskåper. Er ikke det noe? Ny dress.
Det er våren snart. Tenk på supre jenter.
Tenk på hu-hej. Næmmen så snu dere da.
Vi har ikke bedt om vitner her.
Gå på kino ikveld eller innom en kirke,
hvis du er sånn. Vær med i salmesangen,
vær som de andre, for helvete.

Nei, hør nå. For siste gang. Se ikke hitover.
Og tenk på noe annet. Nå har vi sagt det
– vi skal ikke ha noen tilskuere her.
Kjøp deg en tjukk avis eller et ukeblad.
Se på alle farvebildene, og husk at dette er
siste advarsel.
– Sånn ja. Det er fint. Og så snakker vi om
noe annet da.
NEI, for svingende. Bli stående.
Ellers skyter vi.

Og jeg brukte også flere ganger Hans Børlis «Jorden», som jeg også liker svært godt. Det

passer jo dessuten nå i disse valgtimer. En kan ta seg i å tenke at du verden så små og perspektivløse politiske debatter ofte blir, og jeg unntar ikke meg selv i denne sammenheng, og det i ei tid der selve menneskenes eksistens på jorden trues. I Børlis dikt «Jorden» virker det som om han tilsynelatende har et avslappet forhold til dette, men det er bare tilsynelatende. Diktet er fra samlingen *Dagene* (1958), i *Samlede dikt* (1998) har diktet fått tittelen «Avisene bringer bilder ...»:

Avisene bringer bilder
av store og mektige menn.
Men Jorden er bare en husmannsplass
i stjernenes vide grend.

Om Jorden forsvant fra sin bane,
var *det* så stort et savn?
Andromeda strålte vel like klart,
foruten sitt greske navn.

Men ikke minst på grunn av kjerringa mi, Torill, har jeg fått et forhold til Rolf Jacobsen. Sommeren 1986 fikk jeg Jacobsens *Samlede dikt*, hun hadde skrevet en hilsen i boka «til Tømmerhoggeren». Jeg vet ikke om det var ironisk ment, men jeg hogg faktisk tømmer vinteren før for å finansiere hovedfagsstudiet i historie. Hun skrev at jeg skulle slå opp på side 125. Her står det fantastiske diktet «Tømmer», med følgende avslutning:

Det er disse ting stjernehimlen er satt
over:
De dødes ensomhet, ungdommens mot og
tømmer
som føres langsomt av sted på store
elver.

Bursdagsgaven fra Torill i 1994 var den tidligere nevnte utgivelsen med tittelen *Rolf Jacobsen*. Jeg var på vei til valgobservasjonsoppdrag i Sør-Afrika, Nelson Mandela stilte til valg som president. I boka hadde Torill skrevet «I bursdagspresang vil jeg gi deg noe av den balanse og ro Rolf Jacobsen ber Jorden om å få ...» Jeg leste hele boka på flyturen til Sør-Afrika.

Før jeg skulle hit til bakgårdsfesten hos Tante Gerda leste jeg boka om igjen, både Erling

Aadlands artikkel «Bare et menneske; bare en dikter» og Ove Røsbaks «En må alltid ha en bitteliten tvil –». Røsbaks artikkel har undertittelen «Samtale i høstlys med Rolf Jacobsen» og refererer til noe Jacobsen avsluttet denne samtalen med: «en må alltid ha en bitteliten tvil, for ellers blir du fanatiker, og da blir du livsfarlig.» Gyldendal ga som nevnt ut boka «for å gi vår *hommage* til den nå avdøde dikter», som det står i innledningen. Boka representerer et fint «utplukk» av noen av Jacobsens dikt, rammet inn av Aadlands og Røsbaks artikler.

Over til en annen tilnærming til poesi og lyrikk: Forrige søndag ble det mye poesi, lyrikk, ja, nesten «katedralfølelse» vil jeg si. På morgenen var det en høytidsstund, for da handlet hele sangtiden fra kl. 8 til 9 om en annen stor forfatter som jeg er glad i, nemlig Dan Andersson. Den som ikke har vært i Ludvika på Dan Andersson-veckan, har noe å se fram til. Samtidig var det toppoppgjør mellom Molde og Rosenborg, og jeg blir berørt når jeg hører trønderne synge «Bilde tå'n Ivers», og det er ikke bare fordi jeg er en fotballidiot ... Refrenget går slik:

Et bilde tå'n Ivers, nå'n krona fra'a mor,
et kart som vist' fram kor hain kom fra på
jord.

To lysholmer og ei RBK-skjort',
det e' alt det du træng for å få te nå stort.

Dette er lyrikk i bunden form, med rim og rytme, men det er som Åge Aleksandersen har sagt, at når du kommer inn på Lerkendal og 20 000 stemmer i med «Bilde tå'n Ivers», ja, da er det som å komme inn i en katedral, det er poesi og det er lyrikk, og herfra kan vi fortsette å diskutere hva poesi er.

Forrige søndag var også dagen da norsk politisk diskusjon nådde et lavmål som nærmet seg det absolutte nullpunkt. Sylvi Listhaug sa at Knut Arild Hareide sleikte imamer opp etter ryggen. Min motgift mot slikt er blant annet Rolf Jacobsens «Broenes skjønnhet»:

Stål eller sten. Der står de
brospenneenes strenge buer

meislet inn i landskapet
som porter til fred.

Verrazano Narrow Bridge, Bosporus,
Rheinbrücke, Sotra-
og Sortlandsspennene, Golden Gate
lysende som smykker, blomsterkranser,
kniplinger kastet gjennom luften:
Min hånd i din. Kom over og se.

— — —

Regnbuen sier: Se på meg. Jeg er en bro.
Jeg er et tegn på himlen. Bygg broer.
Bøy dere. Løft armene til en bue.
Bind sammen. Bryt lenker. Bygg.

Se stålsøyler og tårn mot skyene: En bro.
Hør vindfløyten mellom wirene: En bro.
To mennesker møtes. Ansiktene blusser:

En bro.

Ord som blir sagt. Hengivelse, fred: En bro.

I 2003 begynte Rolf Jacobsens Venner å
presentere «Månedens dikt» der de utfordrer

personer til å velge seg et dikt av Rolf Jacobsen.
I februar 2004 valgte Magne Skjæraasen diktet
«Rom 301» fra Jacobsens sorgsuite i samlingen
Nattåpent (1985). «Et av de beste kjærlighets-
dikt i norsk lyrikk», skriver Skjæraasen. Og han
fortsetter: Rom 301 var rommet der sykepleierne
stelte Jacobsens kone, Petra, «for siste gang. Det
var der Rolf Jacobsen tok den siste avskjed med
hende som hadde vært hans nærmeste i 43 år.
Det var der han 'tok den unge hånden din i min
en stund. Den svarte ikke. Aldri mer'».

Børli og Jacobsen hadde kontakt også
etter at de første gang møttes. I forbindelse
med Magne Skjæraasens diktvalg refererer
han til at Jacobsen i en radiosamtale med
Børli sa om sorgsuten: «'Jeg grein og skrev og
grein og skrev'». Og det han skrev, fortsetter
Skjæraasen, «illustrerer en gammel visshet om
at like høyt som kjærligheten rager, like dyp er
den smerte som speiles i sorgen».

ROM 301

– Ja, nå kan De få komme inn.
De hadde kledt deg i hvitt.

FOTO: TROND LILLEBO

NILS AMUND RØHNE er ordfører i Stange kommune for Arbeiderpartiet, og midt inne i sin tredje
periode. Han ble utdannet lærer i 1973, tok senere hovedfag i historie og har i en årrekke hatt sitt
virke i skolen, sist som lektor ved Stange videregående skole. I alle år har han vært interessert
i politikk. Han har hatt flere sentrale verv for Arbeiderpartiet, og midt på 1990-tallet var han
politisk rådgiver/statssekretær. Fra 1998 til 2005 var han utenlandssjef i Norsk Folkehjelp.

Jeg tok den unge hånden din i min en
stund.

Den svarte ikke. Aldri mer.
Den som strøk meg så ofte over håret,
nå siden sommeren. Helt fra pannen
ned i nakken. Som om du søkte
etter noe eller visste noe.
Visste du?

(Hånden din, lille hånden din).
Den andre har de lagt på brystet ditt
bøyet om en rose. Rødt mot hvitt. En brud
men ikke min.
Så er tiden ute. Noen venter.
(Ansiktet, pannen, hendene)
Jeg går mot døren,
nordlyset, stjernevrillen,
ta imot.

Hånden på dørhåndtaket.
Det lille kneppet tilslutt.
Skrittene i korridoren. Klipp-klapp
klipp-klapp. Slik
ender et liv.

Jeg vil slutte med et annet dikt som også er en
«siste hilsen». Det er Erik Byes «Til Hans».
Bye skrev diktet natt til 1. september 1989, og
leste det ved Hans Børli's bære i Eidskog kirke
fredag 1. september.

Og slutten av det diktet er jeg sikker på
også kan gjøres gjeldende for Rolf Jacobsen:

Fant du det du søkte, Hans?
Ved bålne dine? Ved bordet?
Ikke alt, kan hende.
Men det du fant
har løftet,
og skal løfte
øyne du aldri møte
– spørrende, undrende
og med håp –
opp mot stjernehimlen
over menneskesinnet
endeløse
evig gåtefulle skoger ...

(Kåseri holdt på RJVs bakgårdsfest, Tante
Gerda, lørdag 19. august 2017)

NOTISER

Vil du vite mer om Rolf Jacobsen og hans diktning?

Rolf Jacobsens Venner kan tilby kåserier,
foredrag og forelesninger for store og små
grupper i lag, foreninger, bedrifter og
skolelever.

Ta kontakt for nærmere avtale:

post@rolf-jacobsen.no

eller

Gunnar Brox Haugen, telefon 958 87 695.

Om medlemskap

Medlemskap i Rolf Jacobsens Venner
koster kr 250 per år. Som medlem får du
tilsendt medlemsbladet *Signaler* 1–2
ganger i året, og du kan bl.a. kjøpe billetter
til Nordisk poesifestival | Rolf Jacobsen-
dagene til redusert pris. Se nettsidene våre
for mer informasjon om foreningen og
medlemsfordeler.

Send e-post til post@rolf-jacobsen.no
eller betal til bankkto.nr. 1800 15 43497.
Husk å oppgi navn og adresse.

Göran Sonnevi er festivalpoet når den neste utgaven av Nordisk poesifestival | Rolf Jacobsen-dagene går av stabelen 8.–11. mars 2018. Et to dagers seminar i samarbeid med Høgskolen i Innlandet er viet Sonnevis forfatterskap, og Sonnevi kommer selv til festivalen og vil holde en opplesning i Hamar Teater fredag 9. mars.

Hvordan skiller låvesvalen seg fra tårnsvalen? Hvor mange sorter orkideer finnes det – 9 eller 13? Verken ornitologi eller botanikk er fremmed for Göran Sonnevi. Det er heller ikke matematikk, historie, filosofi, klassisk litteratur, lingvistikk, musikk. Og slett ikke politikk! Sonnevis berømte dikt «Kriget i Vietnam» (fra *ingrepp – modeller*, 1965) er et godt eksempel på at også diktet kan ha en direkte politisk konsekvens. Det skapte umiddelbart en opphetet debatt om forholdet mellom estetikk og politikk, og førte til at opinionen endret syn på amerikanernes krigføring i Vietnam. Med «Kriget i Vietnam» fikk Sverige en internasjonal samvittighet, er det blitt hevdet fra mange hold, en samvittighet som ble artikulert eksempelvis av Olof Palme i kampen mot apartheidregimet i Sør-Afrika.

Sonnevi vedblir gjennom hele sitt forfatterskap å være en eksplisitt politisk dikter, opptatt av demokratiets oppkomst og forfall. Men han er også en altomfattende dikter, en naturpoet, en kjærlighetspoet, en portrettdikter, en stedsfilosof, en språkkritiker, en kort- og langdikter, en som samtaler med verdenspoetene på tvers av geografiske og historiske skillelinjer. I grunnen kan hele Sonnevis forfatterskap betraktes som ett eneste langt dikt. I *Oceanen*, som han fikk Nordisk råds litteraturpris for, kan dikt fra før debuten i 1961 stå side om side med helt nye dikt; korte, lysende tekster som slår som små bølgeslag mot stranden, står sammen med ekspansive tekster som folder seg ut i langbølget musikalitet. Og musikk og

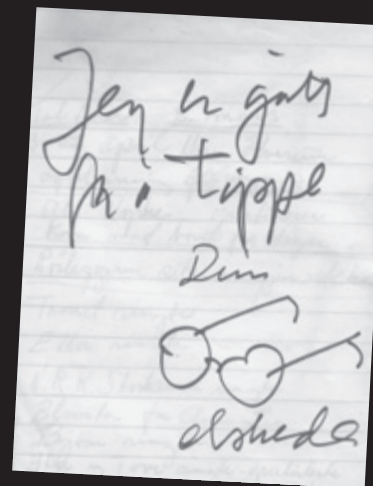
NORDISK POESI- FESTIVAL ROLF JACOBSEN- DAGENE

Hamar | 8.–11. mars 2018
nordiskpoesifestival.no

musikalitet er sentralt i forfatterskapet, som tematikk, som form.

Göran Sonnevi er født i Lund i 1939 og oppvokst i Halmstad. Han studerte i Lund og flyttet senere til stockholmstraktene der han fremdeles bor. Inklusive debuten med *Utført* i 1961 har han skrevet 17 diktbøker med *Oceanen* (2005), *Bok utan namn* (2012) og *Sekvenser mot Omega* (2017) som de tre siste. Sonnevi er også gjendikter. Han har mottatt en rekke priser, bl.a. Bellmanpriset (1979), De Nios pris (1988), Doublouprisen (1988), Svenska Akademiens nordiska pris (2005) og Nordisk råds litteraturpris (2006).

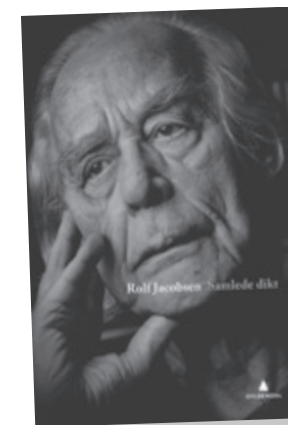
Fra Rolf til Petra.
Lapp funnet i notisblokk
i Skappels gate 2.

Vil du støtte Rolf Jacobsens Venner med din Grasrotandel?

Grasrotandelen er en ordning fra Norsk Tipping, hvor du som registrert spiller kan velge ett lag eller én forening som du ønsker å støtte – din grasrotmottaker. Vi oppfordrer deg til å støtte Rolf Jacobsens Venner!

SALG AV BØKER

Rolf Jacobsen: Samlede dikt
Gyldendal 1999, 3. opplag 2012
(red. Hanne Lillebo)

Rolf Jacobsens tolv diktsamlinger er her samlet i én bok, komplettert i forhold til boken han selv ga ut, *Alle mine dikt* (1990). *Samlede dikt* inneholder også en avdeling dikt som Jacobsen publiserte i aviser, tidsskrift og antologier – fra før debuten og til hans siste leveår. Boken inneholder også kommentarer og diktvarianter samt tittel- og førstelinjeregister.

Ordinær pris kr 350,- pr. bok
Medlemspris kr 250,- pr. bok

Bestilling sendes: post@rolf-jacobsen.no
Ved forsendelse kommer porto i tillegg.
Inntektene går i sin helhet til venneforeningen.

Rolf Jacobsen Venner har flere bøker og plakat for salg. Se venneforeningens nettbutikk for mer informasjon:
rolf-jacobsen.no/nettbutikk.html

**ROLF
JACOBSENS
VENNER**

rolf-jacobsen.no